

FINTA ÉVA

HÁROM ÉV TELT...

*Hogy holtodiglan lettem nélküled
és elmúlásodban is Így vagyok
az együttlétben csak kerestelek
és vártalak, hogy meglehesselek
nem értettem, hogy miért nem hagyod.*

*Halálodat nem fogta fel az ész
sután keringek képeid körül
miket vetíteni szoktam nélküled
arról, kiről hitem is képzelet
s kiben sötét távolság tömörül.*

*Pedig arcodban felfénylik a múlt
kiben magamat láttam meg veled
s kinek mosolyra fájdult kék egét
búzavirágok hordták szertesztét
s virulva hordják ma is nélküled.*

*Minden olvad, múlik. És ittasul
a szív, megtelve léteddel csurig.
Elmentél lenni. Fegyvertelenebb
nem is lehettem volna nélküled
kitől a lét eltiltott rég úgyis.*

*Már három éve. Nem járok sírodhoz.
Nincs bennem kényszer, hogy keresselek.
Kőágyad mélyén, gyökerek tövében
ahol a férgeké már minden éden
úgysem találnám szebbik énedet.*

*A szemgolyó mögött, halánték táján
gyomrom görcsökbe rándult dúcain
térdem rogyásán, arcom merülésén
kelsz fel a Holddal, csillagokkal, és én
magamban hordozom tudásaim.*

2013. november 12.

JÖNNEK

*Jönnek megannyi tájon
táncban a haldokláson
végtelen fürgetegben
nem tudni, merre rettent
sorokban, hullámokban
akik szerettek egykor
kiket egykor szerettiünk
egy volt veliünk a vére
egy volt veliünk a léte
jönnek tömött sorokban
bámulva lankadatlan.*

*Hízott halottat láttam
mosolygott rám az úton
bámulta karcsú lábam
mosolygott rám halottam
hízott halottat láttam.*

*Ki lennék én, ha mégis
valaki más lehetnék
kivel egy még a szívem
aki még emlékszik rám
akivel egy lehettem
ki lennék én, ha mégis...*

*Reggel tükörben látom
hogyan néz rám
nem érti arcom képét
megannyi változásom
mintha lehetnék nemrég
szépségben felvirágzó
mintha lehetnék nemrég
az még, aki már emlék.*

*Ültem valami álmon
elvitt valami szárnyon
láttatott, mikor láttam
háttal egy tűnt világban.*

*Jönne, ha tudna annyi
felejtésben lakni
házamba keveredne
ülne a kerevetre*

*tükörből rám vigyázna
asztalomról zabálna
inná teámat, kávé
elélne limonádén*

*de nem nyitom ki ajtóm
lógjon csak kint a kampón
morzsázzon madarakkal
nem lakhatom halottal.*

2013. december 18.

MIKOR SZELÍDEBB...

*Mikor szelídebb lettem
s a képet elfeledtem
háborgó égi tájat
viharban kiabáltat
eltűnt belőlem annyi
fájdalmas alkalomnyi
csendességet vigyázó
hiányodat csodáló
megközelítetlenség
mi mind itt várta vesz­tét
és várta virradásom
veled megszűnt halálom.*

2014. március 29.

ODAÍTÉLTELEK

(ISTVÁNNAK)

*odaítéltelek mint egy életműdíjat a sakáloknak
csörtettek mögötted várták erőd éterbe foszlását
s én ezen ítélet visszavonhatatlanságát ismerve nem ismerve
tétlen s tehetetlen vizsgálódtam önnön teherbírásomba zártan
vajon meddig még igen meddig nem adod meg magadat
vajon meddig még meddig tart ez a végeérhetetlen vánszorgás
vajon meddig még meddig és kivel kikkel összezártan
hiszen selymes burkából már az idő is kiesett
s Te is kiestél mint az érett gesztenye múltad foglalatából
és nem szabad sírnom mert odaítéltelek én is
akár egy életműdíjat csak nem az arra érdemeseknek
odaítéltelek akkor amikor elengedted a kezemet és a sorsomat
amikor kiejtetted kezedből gyermekeink sorsát
amikor elhullattad emlékeid vésztartalékait s benne magunkat
odaítéltelek a sakáloknak a hiénáknak vicsorgó senkiknek
mert nem tudtalak már megmenteni magadtól*

2014. április 26.